

134 tr. zák. zásadou platnou pro celý obor trestního práva, tím spíše tedy ve příčině skutkové podstaty trestného činu, směřujícího stejně jako vražda proti tělesné neporušenosti, jak je tomu především při zločinu těžkého poškození na těle podle § 152 tr. zák. a důsledně pak i při zločinu podle § 157 tr. zák. Právním uložil tudíž nalézací soud obžalovanému zodpovědnost za onen následek jeho skutku, za těžké poškození na těle, přivoděné Anně B-ové potratem, bez ohledu na okolnost, rozsudkem arci neřešenou ani nezjištěnou, zda obžalovaný věděl o jejím těhotenství či nikoli, neboť tato zodpovědnost stíhá ho podle oné zásady i tehdy, nastal-li onen výsledek jenom pro osobní povahu toho, jemuž bylo ublíženo, ba dokonce i jen z příčin vedlejších náhodou k tomu přistoupivších.

Čís. 3066.

Tisková novela (zákon ze dne 30. května 1924, čís. 124 sb. z. a n.).

Nedospěje-li kmetský soud (pětičlenný senát) na základě výsledků hlavního přelíčení k přesvědčení o přičitatelnosti činu podle § 1 tisk. nov., jest na něm, by uvažoval o zavinění zodpovědného redaktora s hlediska § 6 tisk. nov. bez ohledu na to, zda zněla obžaloba toliko na přečin podle § 1 tisk. nov. či in eventum na onen přestupek, neb zda byla v tomto směru teprve dodatečně změněna nebo doplněna (§§ 262, 267 tr. ř.).

Rozsudky kmetských soudů (pětičlenných senátů) lze napadati co do výroku o vině jedině zmatečnými stížnostmi, ať jde o přečin proti bezpečnosti cti či jen o přestupek podle § 6 tisk. nov.

Uveřejnění článku, jehož závadný obsah pachatel (redaktor) znal, vylučuje pravidelně skutkovou podstatu § 6 tisk. nov. a naplňuje podstatu přečinu proti bezpečnosti cti podle § 487 a násl. tr. zák.

Předpokladem zákonným předpisům hovícího řešení otázky o vině při trestných činech proti bezpečnosti cti je, by se soud především v oboru skutkově zjišťovací činnosti obíral obsahem, smyslem a dosahem závadných projevů.

Pouhý nepřístojný výraz (»sorta lidí«) není ještě sesměšňováním podle § 491 tr. zák., které vyhledává snížení v účtě a vážnosti.

Nezáleží na pojmenování opravného prostředku, nýbrž na obsahu uplatňované výtky.

Použití výsledků kárného řízení jako průvodního pramene v trestním řízení.

(Rozh. ze dne 31. ledna 1928, Zm I 248/27).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací po ústním líčení zmatečnými stížnostmi soukromého obžalobce do rozsudku krajského jako kmetského soudu v Hradci Králové ze dne 18. února 1927, jímž byl obžalovaný podle § 259 čís. 3 tr. ř. sprostěn z obžaloby pro přečin podle §§ 487, 488, 491, 493 tr. zák. a § 1 zákona ze dne 30. května 1924, čís. 124 sb. z. a n., pokud se týče pro přestupek podle § 6 zákona ze dne 30. května 1924, čís. 124 sb. z. a n., I., zavrhl, pokud směřovala proti výroku, jímž

byl obžalovaný sprostěn z obžaloby pro přečin proti bezpečnosti cti ve smyslu §§ 487, 488, 491, 493 tr. zák., a pro přestupek ve smyslu § 6 tisk. novely, spáchaný větami: »Poněvadž S. jako Sokol« — »strýčků na radnici«, »Otázka viny návrhem« — »v roce 1920 žádná křivda«, »S., provinivší se« — »se neosvědčil, dosazen«. II. Naproti tomu vyhověl zmateční stížnosti pokud čelila proti další sprostňující části rozsudku, týkající se vět: »Bankrotářské hospodářství« — »nemůže změnit« a »Přesto, že hlasováním« — »důvěry zneužil«, zrušil napadený rozsudek v této části jako zmatečný a věc vrátil soudu prvé stolice, by ji v tomto rozsahu znovu projednal a rozsoudil.

D ů v o d y:

Soukromý obžalobce podal na obžalovaného, zodpovědného redaktora periodického časopisu »R.«, obžalobu pro přečin proti bezpečnosti cti podle §§ 487, 488, 491 a 493 tr. zák. a § 1 tisk. nov. Při posledním hlavním přelíčení prohlásil soukromý obžalobce, že opravuje, pokud se týče mění návrh žalobní potud, že navrhuje odsouzení obžalovaného pro přestupek zanedbání povinné pozornosti podle § 6 tisk. nov. Proti rozsudku kmetského soudu, sprostňujícímu obžalovaného z obžaloby i pro přečin i pro přestupek shora naznačený, ohlásil soukromý obžalobce odvolání, jež v zákonné lhůtě provedl »in even-tum« též jako zmateční stížnost a čímž se domáhá toho, by obžalovaný byl uznán vinným přestupkem podle § 6 tisk. nov., neb aby rozsudek byl zrušen a věc byla vrácena k opětnému projednání do prvé stolice. Dlužno především zdůraznit, že rozsudky kmetských soudů — pětičlenných senátů — podle ustálené judikatury zrušovacího soudu, jak obzvláště přichází k výrazu v jeho rozhodnutích čís. sb. 2122 a 2672. lze napadati co do výroku o vině, ať tu jde o přečin proti bezpečnosti cti či o přestupek podle § 6 uvedeného zákona, toliko zmateční stížností podle § 280 a násl. tr. ř. a že rozhoduje o tomto opravném prostředku výlučně nejvyšší soud jako soud zrušovací. Soukromý obžalobce opověděl ovšem odvolání, než tato okolnost nepadá v souzeném případě dále na váhu, neboť nezáleží na pojmenování opravného prostředku, nýbrž na obsahu uplatňované výtky, a tu dlužno uvážiti, že napadený rozsudek obsahuje pouze výrok sprostňující, takže jest zjevné, že soukromý obžalobce, pokud opověděl při hlavním přelíčení odvolání, měl a mohl míti na mysli napadati výrok o vině. Tento jeho záměr vysvítá pak nadevší pochybnost i z provedení onoho »odvolání«. Je tedy zjevné, že soukromý obžalobce ve skutečnosti svým nesprávně jako »odvolání« označeným opravným prostředkem podal zmateční stížnost proti osvobozujícímu výroku, již pak též, jak již dovozeno, včas provedl. Tím stává se ovšem návrh zástupce soukromého obžalobce, teprv při zrušovacím líčení učiněný, na výslech Dra. K-a jako svědka o tom, že tento po vyhlášení rozsudku opověděl kromě odvolání též zmateční stížnost, bezpředmětným. Lze tedy po tomto řešení předběžné formální otázky přikročiti ku zkoumání obsahu zmateční stížnosti a dlužno se především vypořádati s těmito projevy pozastaveného článku: I. a) Na druhém místě závadného článku vyskytuje se pozastavená věta: »Poněvadž

S. jako »sokol« a lepší »sorta lidí« těší se přízni vládnoucích strýčků na radnici«, v níž kmetský soud urážku neshledal, poněvadž se v podstatě vztahuje na členy obecního zastupitelstva, nikoli na soukromého obžalobce, a poněvadž slova »sorta lepších lidí« značí příslušnost k vyšší třídě společenské a není ve spojitosti s předchozím označením soukromého obžalobce jako »sokola« jeho sesměšňováním. Lze beze všeho připustiti, že pisatelem článku mohl býti volen výraz přiléhavější a přístojnější než právě slovo »sorta . . . lidí«; leč pouhá nepřístojnost není ještě sesměšňováním, jak je má na mysli zákon v § 491 tr. zák., podle něhož se vyhledává, by sesměšňováním byla snížena dotčená osoba též v úctě a vážnosti. Takového významu však pozastavená stať podle svého doslovu a smyslu a přes ono nemístné užití slova »sorta« nemá, poněvadž se jím toliko zdůrazňuje, že členové Sokola těší se zvláštní přízni vládnoucích kruhů na radnici a že proto tvoří proti jiným občanům zvláštní skupinu lidí, radnicí protežovanou. Zmateční stížnost není s to uvéstí důvody, proč má býti onen projev sesměšňováním ve smyslu zákona vůbec a soukromého obžalobce zvlášť a proč byla tato věta vsunuta do článku v úmyslu hanlivém. Poukazuje v tomto směru k tomu, že věta nemá nic společného s ostatním obsahem článku a, že mělo býti naznačeno, že na zrušení suspense neměly vliv výsledky kárného řízení, nýbrž že tu působily vlivy vedlejší, poněvadž se soukromý obžalobce jako sokol a lepší sorta lidí těší přízni vládnoucích strýčků, připouští, co shora bylo zdůrazněno, že se vytýká protekcionářství na radnici, tedy činitelům radničním, nikoliv soukromému obžalobci. Pokud obhájce soukromého obžalobce poukazoval při veřejném roku k tomu, že k závěru, že ona věta nečelí proti osobě obžalobcově, nýbrž proti docela jiným činitelům, dospěl nalézací soud proto, že nevzal zřetel k další větě článku, v níž se uvádí, že má býti dosaženo intrikami, čeho nemůže býti dosaženo cestou a prostředky, které snesou světlo, a k její souvislosti s pozastavenou větou, nevysvítá z rozsudku, že nebylo hleděno ku řečené souvislosti, a obstojí i v této stížnosti zdůrazňované souvislosti výrok nalézacího soudu, pokud zjišťuje, že se pozastavené místo vztahuje na členy radnice. Vždyť nelze přehlédnouti další mezi pozastavenou a stížností zdůrazňovanou větou se objevující poznámku, že »se jeví úsilovná snaha, S-u znova nastolit v úřad správce . . .«, čímž jest zcela jasně naznačen směr rozhodného útoku proti činitelům radnice, kteří S-u protěžují, kdežto ani slovem vyřčeno není, že by tuto cestu volil též soukromý obžalobce S. a, že využítkoval nebo schválněval intrikářské jednání vládnoucích strýčků na radnici. Ide proto v tomto směru jen o nepřipustnou polemiku proti přesvědčení nalézacího soudu.

b) Ve příčině dalších soukromou obžalobou pozastavených vět »Otázka viny návrhem kárné komise zodpověděna kladně, tedy ve skutečnosti se nestala S-ovi ani v roce 1920 žádná křivda »a« S., provinivší se a kárně trestaný má býti na bývalé své místo, na němž se neosvědčil, dosazen«, opírá se sprostňující výrok o úvahu, že se těmito větami konstatují v podstatě toliko fakta, jež jsou potvrzena obsahem kárných spisů, a jež soukromý obžalobce sám tvrdí ve svém podání. Zmateční stížnost opakuje ovšem tyto věty, nedoličuje však, zda z jakých důvodů pokládá řečený sprostňující výrok za mylný nebo vadný, omezuje se naopak pouze

na to, že dovozuje z doslovu těchto dvou vět, že obžalovaný nejednal ve snaze, by chránil svým článkem veřejný zájem, a že dokazuje na tomto podkladě toliko, že jiná věta článku, týkající se výtky »hrubého zneužití důvěry« naplňuje skutkovou podstatu přečinu proti bezpečnosti cti. Ve skutečnosti nedoličuje tedy vůbec žádného z důvodů zmatečnosti § 281 tr. ř. v otázce, zda je sprostující výrok týkající se těchto dvou vět zmatečným. Bylo proto zmateční stížnost ohledně výroku pod a) uvedeného jako zřejmě nedůvodnou, v příčině dvou vět pod b) uvedených, jako po zákonu neprovedenou zavrhnouti.

II. Zbývá zkoumati vývody zmateční stížnosti týkající se dalších dvou pozastavených projevů, věty první začínají slovy »Bankrotářské hospodářství . . .« a končí slovy » . . . nemůže změnit«, a větu od slov »Přes to, že hlasováním . . .« až k slovům » . . . důvěry zneužil«; tu nelze vývodům zmateční stížnosti, dovolávajícím se svým obsahem zjevně důvodů zmatečnosti čís. 5 a 9 a) a b) § 281 tr. ř., upřítí úspěch. Předpokladem zákonným předpisům hovícího řešení otázky viny při trestných činech proti bezpečnosti cti je, by se soud především v oboru skutkově zjišťovací činnosti obíral obsahem, smyslem a dosahem závažných projevů, by se přesně a jasně vyjádřil, které výtky, jaké obvinění dotýkající se cti soukromého obžalobce, byly obsahem a smyslem článku proneseny, by se pak na tomto skutkovém podkladě vyjádřil o tom, které ze skutkových podstat §§ 487 a násl. tr. zák. skutkově zjištěný projev ve směru objektivním podřaduje a, by na tomto podkladě přikročil pak k řešení dalších otázek, k otázce, zda jest ohledně toho kterého činu důkaz pravdy přípustný a, pak-li ano, zda se podařil po případě, pokud tato otázka nebyla kladně rozřešena ve prospěch obžalovaného, by přistoupil ku zkoumání otázky důkazu pravděpodobnosti ve směru § 4 tisk. nov.; posléze by též rozhodl o subjektivním zavinění pachatelově ve příčině přečinu proti bezpečnosti cti, po případě, by uvažoval o objektivní a subjektivní podstatě přestupku zanedbání redaktorské povinné péče ve smyslu § 6 tisk. nov., o kterémžto přestupku sluší uvažovati a rozhodovati též pětičlennému senátu senátu kmetskému, jakž z ustanovení § 6 prováděcího nařízení k tiskové novele nadevší pochybnost vysvítá, byla-li, jako v souzeném případě, původní obžaloba vznesena pro přečin proti bezpečnosti cti. A ke všemu tomu dlužno ještě podotknouti, že soud po stránce formální musí přirozeně řečené své výroky i způsobem hovícím číslu 5 § 270 tr. ř. náležitě odůvodniti. Leč ani v jediném ze shora naznačených bodů neodpovídá napadený rozsudek zákonu: Podstatnou vadou rozsudku jest především, že ohledně první závažné věty, začínající slovy: »Bankrotářské hospodářství . . .« nezjišťuje, co se touto větou vlastně soukromému obžalobci vytýká. Rozsudek reprodukuje prostě tuto větu v jejím doslovu, nezjistiv, zda se jí soukromému obžalobci vyčítá, že kradl, nebo že ke krádežím vědomě nadržoval či pouze snad nedbalým dozorem zavinil, že se krádeže staly, nezjišťuje, zda se vztahuje výtka o bankrotářském hospodářství a o obchodech jednotlivce na soukromého obžalobce, a není z rozsudku vůbec patrné, které ze skutkových podstat ve výroku uvedených — §§ 487, 488, 491 tr. zák. — tuto větu podřaduje. A přece se mělo vše to státi, poněvadž i důkaz pravdy se pak může řídit toliko

podle toho, v jakém smyslu byly pozastavené projevy nalézacím soudem pojímány a zákonu podřaděny. Právem namítá stížnost, majíc zjevně tuto vadnost rozsudku na mysli, že, pokud se v onom odstavci obsažená výtká o krádežích a provádění soukromých obchodů vztahuje na soukromého obžalobce, činy ty by mu musily býti též prokázány, že však důkaz ten vůbec nebyl proveden. A tu naskytuje se otázka důkazu pravdy, jenž se podle rozsudku ohledně prv uvedené věty podařil. Napadený rozsudek opakuje tu celou řadu skutečností z řízení kárného; řadí vedle sebe bez udání bližší souvislosti výňatky z revisní zprávy české zemské kanceláře ze dne 2. března 1920 a z dobrozdání elektrického a strojního oddělení zemského správního výboru; pokazuje k obsahu instrukce soukromému obžalobci prý předané, cituje stručně obsah kárného nálezu z roku 1920 a nového po jeho zrušení vydaného nálezu z roku 1925 a zmiňuje se o smíru, jímž byla celá věc mezi obcí a soukromým obžalobcem vypořádána. Leč takový mechanický výpočet některých výsledků kárného řízení nehoví ještě zákonnému předpokladu, by přesně bylo uvedeno, které skutečnosti bere soud za zjištěny, a kterými úvahami se řídil při vyvrácení jednotlivých námitek. Vždyť nelze přehlížeti, že obsah takových kárných nálezů a to dokonce nálezů nanejvýš kuse odůvodněných a, jak se tvrdí, vůbec nepravoplatných, není závazným a směrodatným pro trestní soud, že je naopak na tomto soudu, by si, pokud používá výsledků kárného řízení jako pramene průvodního, — což mu, jak stížnost mylně předpokládá, zabráněno býti nemůže, když mu kárné spisy byly dány k použití, — podle zásad § 258 tr. ř. sám utvořil úsudek o tom, které skutečnosti bere za zjištěny, a též způsobem v čís. 5 § 270 tr. ř. stanoveným odůvodnil, proč je bere za zjištěny, nestačí však prostý poukaz, že jsou jisté skutečnosti obsahem kárného řízení«. Právem uplatňuje stížnost vadu nedostatku důvodů a neúplnosti rozsudku, pokud se na příklad neobírá tvrzením soukromého obžalobce, že mu instrukce vůbec nebyla vydána; pokud se nevyjadřuje o rozsahu činnosti soukromého obžalobce, zdá mu totiž náležela technická nebo technicky-administrativní správa elektrárny a, pokud neuvažuje o různých odchylkách v revisní zprávě a v pozdějším technickém dobrozdání. Požadavkem plynoucím z předpisu čís. 5 § 270 tr. ř. je, by se soud též přesně vyjádřil o příčinné souvislosti mezi jednotlivými skutečnostmi, zjištěnými co do důkazu pravdy z jedné a smyslem jednotlivých urážek se strany druhé. Že takové zjištění v rozsudku obsaženo není a býti nemůže, je nasnadě, uváží-li se, že soud před řešením důkazu pravdy vůbec nezjistil, jaké výtky vlastně byly závadnou větou soukromému obžalobci učiněny, a nelze řádné odůvodnění sprostředkujícího výroku — což stížnost celým obsahem svých vývodů zcela případně naznačuje, — viděti v tom, že se jednak chronologicky vypočítají jisté výsledky kárného řízení a pak paušálně vyslovuje, že tyto výsledky stačí k důkazu závadné věty, v rozsahu v jejím doslovu prostě uvedené.

Právem napadá zmateční stížnost i sprostředkující výrok v příčině věty »Přes to, že hlasováním . . .«; ani tu nezjišťuje soud význam této věty; neuvádí, kterému zákonnému ustanovení ji podřaduje a pomíjí, že nejde toliko o výtku »zneužití důvěry«, nýbrž že se píše v článku o jejím »hrubém« zneužití. Sprostředkující výrok ohledně této věty se opírá o dů-

vod trestnost vylučující podle § 4 tisk. nov., že se totiž obžalovanému, chránícímu veřejný zájem, podařil důkaz pravděpodobnosti. Tento zájem a úmysl chrániti především tento zájem vidí soud v tom, že občanstvo mělo zájem na tom, by se »nepořádky v elektrárně vyšetřily«. Leč právem poukazuje stížnost k tomu, že kárné řízení, jehož předmětem právě bylo, tyto nepořádky vyšetřiti, již od roku 1919 bylo v proudu, a nelze tedy seznati, jaký zvláštní zájem vedl ještě k tomu, by závadný článek byl sepsán, kdyžtě v době sepsání článku toto kárné řízení již prošlo dvěma stolicemi a končilo odsouzením soukromého obžalobce. Další úvaha, že se v jiných článcích v roce 1922 a 1923 psalo o hospodářství v elektrárně, mohla by spíše svědčiti proti tomu, že byl závadný článek sepsán ve veřejném zájmu, leda, že by se objevily v něm takové nové důležité skutečnosti, jež mohly snad přispěti k bližšímu vysvětlení viny soukromého obžalobce. Poukaz k tomu, že soukromý obžalobce v jiných případech nežaloval, nemá s otázkou veřejného zájmu vůbec nic společného. Nelze tu však pominouti mlčením, že nalézací soud, postaviv se neprávem na stanovisko, že veřejný zájem záležel v souzeném případě ve vyšetření nepořádků v elektrárně v H. stíháním soukromého obžalobce, nevyčerpal tím otázku veřejného zájmu, neuvažoval o tom, zda nespočíval veřejný zájem snad v tom, že měla opět dosazena býti do úřadu osoba disciplinovaná, jež nebyla shledána úplně čistou, neobíral se také otázkou, zda nehrála tu snad roli osobní nebo stranická nevraživost. Nehledíc dále k tomu, že při sprostující výroku na základě § 4 tisk. nov. by nebylo pouštěti se zřetele též předpis § 13 uvedeného zákona, vzbuzují vývody rozsudku dojem, jakoby soud byl dokonce zjistil pravdivost pozastavené výtky. Pokud by se výrok soudu pojímal v tomto smyslu — přes onen číselný poukaz na § 4 tisk. nov. — nebyl by přes to udržitelným, poněvadž i tento výrok jest stížen veškerými vadami, jak byly shora uvedeny ohledně prvé věty. V obou těchto směrech bylo tedy odůvodněné zmateční stížnosti vyhověti a napadený rozsudek zrušiti jako zmatečný, aniž bylo třeba obírat se dalšími výtkami stížnosti, při čemž se k důvodu zmatečnosti podle čís. 4 § 281 tr. ř. připomíná jen tolik, že jest již po stránce formální pochyben, poněvadž chybí předpoklady poslední věty § 281 tr. ř.

Nutno ještě dotknouti se otázky případného zavinění podle § 6 tisk. nov. Názor nalézacího soudu, že změna obžaloby z přečinu §§ 487, 488 a 491 tr. zák. a § 1 tisk. nov. v obžalobu z přestupku § 6 tohoto zákona je nepřípustná již z důvodu procesuálního s ohledem na obsazení soudu, je právně mylný. Nedospěje-li kmetský soud — pětičlenný senát — na základě výsledků hlavního přelíčení k přesvědčení o přičitatelnosti činu podle § 1 tisk. nov., jest na něm, by uvažoval o zavinění zodpovědného redaktora s hlediska § 6 tisk. nov. bez ohledu na to, zda zněla obžaloba toliko na přečin podle § 1 tisk. nov., či in eventum na onen přestupek, nebo zda byla v tomto směru teprve dodatečně změněna nebo doplněna, poněvadž předmětem obžaloby (§§ 262, 267 tr. ř.) není právní kvalifikace činu obsažená v obžalobě, nýbrž skutek sám, jež je soudu právě posouditi neodvisle od oné kvalifikace, a nic nebrání tomu, by ve věci samé nesoudil pak o tomto přestupku kmetský senát, jak též v § 6 prováděcího nařízení k tiskové novele uznáno. Poněvadž však kmetský soud

zjistil v souzeném případě, že obžalovaný redaktor znal obsah pozastavené zprávy, čímž asi má býti řečeno, že znal obsah již před uveřejněním a jej přes to do tisku dal, je ovšem odmítací stanovisko soudu ve příčině přestupku § 6 tisk. nov. odůvodněno, vždyť uveřejnění článku, jehož závadný obsah pachatel znal, vylučuje pravidelně skutkovou podstatu § 6 tisk. nov. a naplňuje podstatu přečinu proti bezpečnosti cti podle § 487 a násl. tr. zák. Tento právní rozdíl zmateční stížnost patrně nevystihuje, pokud po změně obžaloby na přestupek § 6 tisk. nov. i její konečný návrh směřuje k odsouzení pro tento přestupek. Právě vzhledem k tomuto právně mylnému nazírání stížnosti, jež ovšem, jak již dovozeno, proti předpisu § 262 tr. ř. nemůže býti závazným pro právní kvalifikaci souzeného činu soudem nalézacím, bylo v tomto případě věc vrátiti zase kmetskému soudu, by ji v naznačených bodech znova projednal a rozsoudil.

Čís. 3067.

Ustanovení § 81 tr. zák. předpokládá jen úmysl, zmařiti výkon, nikoliv úmysl, zmařiti účel výkonu; chrání nerušený, výkon veřejného úřadu (služby); veřejnému činiteli, nikoliv osobě jeho opatřením dotčené jest zůstaveno určití, kterými úkony do kruhu jeho formálních oprávnění spadajícími (jakým způsobem výkonu) docílí se bezpečně účelu, který má při výkonu tom na zřeteli.

Pokud lze v popohánění koní spatřovati násilné vztažení ruky ve smyslu § 81 tr. zák.

(Rozh. ze dne 1. února 1928, Zm II 246/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Brně ze dne 30. dubna 1927, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí podle § 81 tr. zák. a přestupkem § 312 tr. zák., pokud napadla rozsudek nalézacího soudu, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí podle § 81 tr. zák., rozsudek ten zrušil v tomto směru ve výroku o vině, jakož i ve výroku o trestu a výrocích s ním souvisejících a věc vrátil soudu první stolice, by ji v rozsahu zrušení znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Zmateční stížnost, jež uplatňuje jediný důvod zmatečnosti podle § 281 čís. 9 a) tr. ř., žádá sice v konečném návrhu povšechně zrušení rozsudku první stolice a sprostění stěžovatele z obžaloby. Avšak vývody stížnosti zabývají se výhradně skutkovou podstatou zločinu § 81 tr. zák., takže není stížnost vůbec provedena ohledně dalšího výroku, jímž byl stěžovatel uznán vinným přestupkem podle § 312 tr. zák. Pokud jde o zločin podle § 81 tr. zák. není zmateční stížnost v právu, pokud napadá tento výrok v otázce maření úředního (služebního) výkonu, namítajíc, že úředním (přesněji služebním) výkonem bylo zjištění totožnosti stěžovatele, že výkon ten byl skončen, jakmile řekl stěžovatel strážníkovi své jméno a poukázal na tabulku visící na koni a nesoucí jeho